

**ZRZESZENIE OSÓB OBJĘTYCH
DEKRETEM WARSZAWSKIM
„DEKRETOWIEC”
STOWARZYSZENIE ZWYKŁE –
„THE WARSAW PROPERTY RIGHTS ASSOCIATION”**

Warszawa, dnia 17 lutego 2015r.

Pan Radosław Sikorski
Marszałek Sejmu RP
Warszawa
Ul. Wiejska 10, 00-902 Warszawa

Niniejszym pismem uzupełniamy nasze stanowisko zawarte w skierowanym do Pana Marszałka piśmie z dnia 13 lutego 2015r. na konkretne naruszenie przepisów Konstytucji RP, wskazujemy niekonstytucyjność niektórych rozwiązań wniesionego do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy, druk senacki nr 772.

Proponowane brzmienie Projektu budzi istotne zastrzeżenia natury konstytucyjnej, w szczególności może naruszać regulacje dotyczące ochrony prawa własności oraz zasady demokratycznego państwa prawnego. Z powyższych względów budzi także wątpliwości z punktu widzenia zasady zaufania obywatela do państwa oraz stanowionego przez nie prawa, jak również zasady niedziałania prawa wstecz oraz zasady ochrony praw słusznie nabytych.

Nowelizacja przewiduje znaczne rozszerzenie liczby przesłanek uzasadniających odmówienie prawa użytkowania wieczystego do gruntu właścicielowi nieruchomości objętej Dekretem lub jego następcy prawnemu. Proponowane brzmienie art. 214a UGN – niezależnie od przyczyn wymienionych w art. 7 Dekretu – sprawi, że odmowa prawa użytkowania wieczystego będzie mogła zostać dokonana także ze względu na:

1. przeznaczenie lub wykorzystywanie nieruchomości na cele określone w art. 6 UGN, tj. na cele publiczne, które UGN wskazuje następująco:
 - a) wydzielanie gruntów pod drogi publiczne, drogi rowerowe i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji;

*adres do korespondencji: 03-932 Warszawa, ul. Dąbrowiecka 19;
tel. 606 599 262, t/fax: 22 6170213; www.dekretowiec.pl ; grabinski@o2.pl*

APARTYJNA INICJATYWA MIESZKAŃCÓW NA RZECZ ROZWIĄZANIA PROBLEMU GRUNTÓW WARSZAWSKICH
WYRAŻAMY PETYCJE, SKARGI I WNIOSKI W ROZUMIENIU KPA art. 221

- b) wydzielenie gruntów pod linie kolejowe oraz ich budowa i utrzymanie;
- c) wydzielanie gruntów pod lotniska, urządzenia i obiekty do obsługi ruchu lotniczego, w tym rejonów podejść, oraz budowa i eksploatacja tych lotnisk i urządzeń;
- d) budowa i utrzymywanie ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej, a także innych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń;
- e) budowa i utrzymywanie sieci transportowej dwutlenku węgla;
- f) budowa i utrzymywanie publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, gromadzenia, przesyłania, oczyszczania i odprowadzania ścieków oraz odzysku i unieszkodliwiania odpadów, w tym ich składowania; g) budowa oraz utrzymywanie obiektów i urządzeń służących ochronie środowiska, zbiorników i innych urządzeń wodnych służących zaopatrzeniu w wodę, regulacji przepływów i ochronie przed powodzią, a także regulacja i utrzymywanie wód oraz urządzeń melioracji wodnych, będących własnością Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego;
- h) opieka nad nieruchomościami stanowiącymi zabytki w rozumieniu przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami;
- i) ochrona Pomników Zagłady w rozumieniu przepisów o ochronie terenów byłych hitlerowskich obozów zagłady oraz miejsc i pomników upamiętniających ofiary terroru komunistycznego;
- j) budowa i utrzymywanie pomieszczeń dla urzędów organów władzy, administracji, sądów i prokuratur, państwowych szkół wyższych, szkół publicznych, a także publicznych: obiektów ochrony zdrowia, przedszkoli, domów opieki społecznej, placówek opiekuńczo-wychowawczych i obiektów sportowych;
- k) budowa i utrzymywanie obiektów oraz pomieszczeń niezbędnych do realizacji obowiązków w zakresie świadczenia usług powszechnych przez operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (Dz. U. poz. 1529), a także innych obiektów i pomieszczeń związanych ze świadczeniem tych usług;
- l) budowa i utrzymywanie obiektów oraz urządzeń niezbędnych na potrzeby obronności państwa i ochrony granicy państwowej, a także do zapewnienia bezpieczeństwa publicznego, w tym budowa i utrzymywanie aresztów śledczych, zakładów karnych oraz zakładów dla nieletnich;
- m) poszukiwanie, rozpoznawanie, wydobywanie złóż kopalin objętych własnością górnictw;

- n) poszukiwanie lub rozpoznawanie kompleksu podziemnego składowania dwutlenku węgla oraz podziemne składowanie dwutlenku węgla;
 - o) zakładanie i utrzymywanie cmentarzy;
 - p) ustanawianie i ochrona miejsc pamięci narodowej; q) ochrona zagrożonych wyginięciem gatunków roślin i zwierząt lub siedlisk przyrody;
 - r) inne cele publiczne określone w odrębnych ustawach;
2. sprzedaż lub oddanie w użytkowanie wieczyste na rzecz osób trzecich;
 3. zabudowę przez Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego dokonaną po dniu wejścia w życie dekretu, której wartość przekracza znacznie wartość zajętego na ten cel gruntu;
 4. odbudowę lub remont, dokonany ze środków publicznych, budynków, o których mowa w art. 5 dekretu warszawskiego, tj. budynków oraz innych przedmiotów, które w dniu wejścia w życie dekretu warszawskiego znajdowały się na gruntach, przechodzących na własność gminy m. st. Warszawy i które pozostały wobec tego własnością dotychczasowych właścicieli, o ile przepisy szczególne nie stanowiły inaczej;
 5. brak możliwości dokonania zgodnego z prawem i ładem przestrzennym podziału nieruchomości, której jedynie część jest przedmiotem roszczenia określonego w art. 7 ust. 1 i 2 dekretu warszawskiego, tj. roszczenia o uzyskanie użytkowania wieczystego gruntu.

Uregulowanie powyższe poprzez znaczne ograniczenie możliwości dokonania zwrotu nieruchomości może w szczególności naruszać **art. 21 ust. 1 w zw. z art. 64 Konstytucji** poprzez uprzywilejowanie własności Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego. **Nie uwzględnia ono słuszych interesów byłych właścicieli i ich następców prawnych wywłaszczonych de facto i de iure w drodze Dekretu.**

Nowelizacja art. 214 UGN przewiduje (przy uwzględnieniu brzmienia art. 6 UGN) łącznie 22 nowe przesłanki odmowy przyznania użytkowania wieczystego. Katalog został sformułowany na tyle szeroko, że **w praktyce może zostać całkowicie uniemożliwione przyznanie użytkowania wieczystego byłym właścicielom i ich następcom prawnym.** Należy bowiem wskazać, że – jak wyżej wskazano – zgodnie z projektowanym brzmieniem art. 214a pkt 1) UGN, prawo użytkowania wieczystego gruntu będzie mogło być odmówione także ze względu na przeznaczenie lub wykorzystanie na cele określone w art. 6 UGN, tj. na cele publiczne. Tymczasem zgodnie z art. 6 pkt 10) UGN celem publicznym są także inne cele publiczne określone w odrębnych ustawach.

Sformułowanie takie prowadzi do sytuacji, w której po analizie całokształtu ustawodawstwa zapewne można by zlokalizować wiele dodatkowych przyczyn, które umożliwiałyby odmowę przyznania prawa użytkowania wieczystego. **Co więcej, przesłanki wymienione w art. 214a pkt 3) i 5) Projektu nie określają w sposób jednoznaczny sytuacji, w której były właściciel lub jego następca**

prawny mógłby dostać decyzję odmowną co do przyznania prawa użytkowania wieczystego. Taki stan może budzić poważne wątpliwości, jeśli chodzi o jego zgodność z art. 2 Konstytucji.

Niezależnie od powyższych zastrzeżeń, konstytucyjność rozszerzenia katalogu podstaw odmowy użytkowania wieczystego może być również kwestionowana z punktu widzenia **art. 31 ust. 3 Konstytucji**, jeśli chodzi o zachowanie wymogów proporcjonalności i nienaruszalności istoty prawa przy ograniczaniu konstytucyjnych praw i wolności.

Projekt zakłada wprowadzenie nowej podstawy umorzenia postępowania dotyczącego rozpatrzenia wniosku dekretowego poprzez dodanie art. 214b do UGN. Zgodnie z nowym art. 214b ust. 1 UGN postępowanie będzie umarzane, jeżeli nie będzie możliwe ustalenie jego stron lub ich adresów. Z kolei według art. 214b ust. 2 UGN podstawa umorzenia będzie zachodzić, gdy organ wezwie wnioskodawcę oraz jego ewentualnych następców prawnych do uczestnictwa w postępowaniu przez ogłoszenie, a w sprawie nie wpłynie żadne inne pismo pochodzące od strony oprócz wniosku dekretowego. Ogłoszenie miałoby być zamieszczone w dzienniku o zasięgu ogólnokrajowym a ponadto w prasie lokalnej obejmującej swym zasięgiem miejsce ostatniego zamieszkania wnioskodawcy a także na okres 30 dni na stronie internetowej właściwego urzędu. Organ wyda decyzję o umorzeniu postępowania, jeżeli w ciągu sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia nikt nie zgłosi swych praw albo zgłosiwszy je, nie udowodni ich w terminie dalszych trzech miesięcy lub nie wskaże swego adresu. Decyzja o umorzeniu postępowania zgodnie z art. 214b ust. 5 UGN stanowić będzie podstawę ujawnienia tytułu własności nieruchomości Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego w księgach wieczystych prowadzonych dla budynku i dla lokali wydzielonych z tego budynku jako odrębnych nieruchomości oraz do zamknięcia wszystkich powyższych ksiąg.

Nowelizacja w takim kształcie w znacznej mierze zdejmuje z organów obowiązek poszukiwania stron postępowania dekretowego. Obecnie zgodnie z art. 10 § 1 KPA. organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. W piśmiennictwie i judykaturze podkreśla się, że udział strony w postępowaniu jest jej prawem a nie obowiązkiem, niemniej jednak to na organie administracji publicznej ciąży obowiązek umożliwienia stronie skorzystania z jej procesowych uprawnień. Zasada czynnego udziału strony w postępowaniu obliuguje organ administracji publicznej do ustalenia, kto w danym postępowaniu może występować w charakterze strony oraz powiadomić takie osoby o toczącym się postępowaniu.

Reasumując, organ prowadzący obecnie postępowanie dekretowe zobligowany jest do aktywnego poszukiwania jego możliwych uczestników. Zasada czynnego udziału stron wywodzona z art. 10 § 1 KPA nie ma jednak statusu zasady konstytucyjnej, zatem wyjątki od niej może wprowadzać ustawa, w tym UGN. W tej sytuacji, choć projektowana zmiana jest niekorzystna z punktu widzenia interesów nieujawnionych byłych właścicieli i ich następców prawnych, nie wynikają z niej jednoznaczne zarzuty niezgodności Nowelizacji z Konstytucją. **Niemniej jednak wprowadzenie praktyki stosowania ogłoszeń publicznych w tak istotnej sprawie, jaką jest ostateczne zamknięcie drogi do uzyskania rekompensaty za utraconą bezprawnie własność może budzić wątpliwości z punktu widzenia art. 64 ust. 1 w zw. z art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji.**

Art. 3 nowelizacji stanowi, że do spraw wszczętych i niezakończonych zastosowanie będą miały jej przepisy. Zgodnie z art. 4 ustawa miałaby wejść w życie w ciągu 30 dni od jej ogłoszenia. Projekt nawiązuje do uchwalonej w PRL UZTN. Wspomniana ustawa, tak jak i Nowelizacja, obok tego, że rozszerzyła zakres dotychczasowych podstaw odmowy uwzględnienia wniosków dekretowych, to zrobiła to z mocą wsteczną. **Z punktu widzenia obecnie obowiązującej Konstytucji takie działanie ustawodawcy jest sprzeczne z art. 2 Konstytucji**, z którego wywodzona jest zasada niedziałania prawa wstecz. Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał, że naruszenie zasady niedziałania prawa wstecz ma miejsce, gdy normy intertemporalne określają z mocą wsteczną treść stosunków prawnych powstałych pod rządami dawnych (tj. poprzednio obowiązujących) norm, a początek stosowania ustawy określony jest pod względem czasowym na moment wcześniejszy, niż początek obowiązywania ustawy (wyr. TK z 10 października 2001 r., sygn. K. 28/01, OTK ZU 2001, Nr 7, poz. 212). Natomiast odstępstwo od zasady nieretroaktywności jest dopuszczalne, gdy jest to konieczne dla realizacji wartości konstytucyjnej, która jest ważniejsza od wartości chronionej zakazem retroakcji (wyr. TK z 31 stycznia 2001 r., sygn. P 4/99, OTK ZU nr 1/2001, poz. 5). Działanie ustawodawcy niezgodne z zasadą *lex retro non agit* nie narusza art. 2 Konstytucji również wtedy, gdy wprowadzone przepisy polepszają sytuację prawną niektórych adresatów danej normy prawnej i zarazem nie pogarszają sytuacji prawnej pozostałych jej adresatów (wyr. TK z 25 września 2000 r., sygn. K 26/99, OTK ZU nr 6/2000, poz. 186). Nowelizacja rozszerza katalog przesłanek odmowy przyznania użytkowania wieczystego. Przesłanki te stanowią normy prawa materialnego, kształtujące uprawnienia i obowiązki jej adresatów. Projekt zakłada ingerencję w sytuację prawną jednostek z mocą wsteczną. Co więcej, modyfikację tą należy ocenić jako niekorzystną dla byłych właścicieli nieruchomości objętych Dekretem i ich następców prawnych. Nie zachodzą przy tym żadne przesłanki, jakie pozwalałyby na stwierdzenie wyjątku od zakazu retroakcji. W szczególności wartość chroniona, tj. utrzymanie własności nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego, nie może zostać uznana za ważniejszą od wartości chronionej

zakazem retroakcji, tj. zaufania obywatela do stanowionego przez państwo prawa oraz ekspektatywy nabycia prawa użytkowania wieczystego. Dlatego też należy stwierdzić, że Nowelizacja w tym zakresie może stanowić naruszenie art. 2 Konstytucji.

Na poparcie naszych zastrzeżeń natury konstytucyjnej, przedstawiamy również stanowisko Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego, który w swoim piśmie z dnia 30 grudnia 2014r. Znak.BO-60-39/14 kierowanym do Pan Piotra Zientarskiego Przewodniczącego Komisji Ustawodawczej Senatu zawarł wiele zastrzeżeń i wątpliwości dotyczących projektu ustawy.

Wątpliwości zdaniem Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego budzi proponowany zapis w art. 1 pkt 3 projektu zawierający treść nowego art. 214a zmienianej ustawy, w którego punkcie 1 stwierdzono, że: „Poprzedniemu właścicielowi gruntu (...) może by odmówione prawo użytkowania wieczystego tego gruntu (...) także ze względu na przeznaczenie lub wykorzystywanie na cele określone w art. 6”. Wątpliwości budzi również proponowany zapis w dodawanym do ustawy art. 214a pkt 5, który stanowi, że: „Poprzedniemu właścicielowi gruntu (...) może by odmówione prawo użytkowania wieczystego tego gruntu (...) także ze względu na brak możliwości dokonania zgodnego z prawem i ładem przestrzennym podziału nieruchomości, której jedynie część jest przedmiotem roszczenia określonego w art. 7 ust. 1-2 tego dekretu.” W konsekwencji wątpliwości należy odnieść również do proponowanego zapisu art. 3 projektu określającego stosowanie projektowanej zmiany do spraw wszczętych i niezakończonych.

Zdaniem Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego w odniesieniu do proponowanych zapisów należy wskazać pogląd Trybunału Konstytucyjnego wyrażony w wyroku z dnia 3 kwietnia 2008 r., sygn. akt K 6/05, w którym uznano za niezgodny z powołanymi w tym wyroku przepisami Konstytucji RP: art. 137 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2004 r., poz. 261, ze zm.), w którym uzależniono zwrot części wywłaszczonej nieruchomości niezagospodarowanej na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu m.in. od istnienia możliwości zagospodarowania jej zgodnie z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w dniu złożenia wniosku o zwrot części nieruchomości, albo zgodnie z ustaleniami decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, art. 229a powołanej wyżej ustawy o gospodarce nieruchomościami, który wykluczał zwrot nieruchomości wywłaszczonych poprzednim właścicielom i ich następcom prawnym, jeżeli na nieruchomości został zrealizowany inny cel niż określony w decyzji o wywłaszczeniu, który w dniu wydania tej decyzji mógł stanowić podstaw wywłaszczenia, art. 15 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z

2004 r. Nr 141, poz. 1492, ze zm.), w którym wskazano na stosowanie znowelizowanych m.in. art. 137 ust. 2 i art. 229a ustawy o gospodarce nieruchomościami do spraw wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej. Trybunał Konstytucyjny podkreślił m.in., że zastrzeżenie zawarte w art. 137 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami jest zbędne (a nawet szkodliwe) z uwagi na to, i system utrzymywania ładu przestrzennego zapewnia ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, ze zm.). Jej postanowienia w sposób wystarczający zapewniaj realizacji celu założonego w uzasadnieniu wyżej wskazywanego projektu noweli ustawy o gospodarce nieruchomościami (por. cz. III pkt 3 uzasadnienia wyroku). W ocenie Trybunału, art. 229a ustawy o gospodarce nieruchomościami tworzy sytuację, w której traci na znaczeniu wyjątkowy charakter wywłaszczenia - w szczególności przesłanka niemożności realizacji danego celu publicznego za pomoc innych środków prawnych. W wypadku zmiany celu publicznego realizowanego na wywłaszczonej nieruchomości nie będzie prowadzone sformalizowane postępowanie wywłaszczeniowe, którego celem byłoby wykazanie zaistnienia m.in. tej przesłanki (por. cz. III pkt 4 uzasadnienia wyroku). Natomiast wobec powołanego wyżej art. 15 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że skoro sama norma określona w art. 229a ustawy o gospodarce nieruchomościami została uznana za niekonstytucyjną, to tym bardziej regulacja nakazująca jej zastosowanie do postępowa wszczętych i niezakończonych będzie podlegała derogacji ze względu na jej niekonstytucyjność. Utrzymanie bowiem w obrocie prawnym normy nakazującej stosowanie normy niekonstytucyjnej do określonego (temporalnie) rodzaju postępowa naruszałoby - i to w sposób rażący - określone w Konstytucji zasad demokratycznego państwa prawnego, poprzez naruszenie istoty konstytucyjnej ochrony prawa własności i konstytucyjnych zasad dopuszczalnego wywłaszczenia (por. cz. III pkt 4 uzasadnienia wyroku).

Powołane stanowisko Trybunału Konstytucyjnego odnosi się wprawdzie do wywłaszczenia nieruchomości oraz jej zwrotu, jako niewykorzystanej na cel wywłaszczenia, **można jednak dostrzec w nim analogi do spraw zwrotu gruntów na podstawie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz.U. Nr 50, poz. 279, ze zm.)**, ponieważ projektowany art. 214a do ustawy o gospodarce nieruchomościami rozszerza katalog okoliczności wykluczających oddanie byłym właścicielom gruntów warszawskich, który został pierwotnie określony w powołanym dekrete z dnia 26 października 1945 r

Ponadto, zdaniem Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego zgodnie z art. 95 pkt 4 nowelizowanej ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, niezależnie od ustaleń planu miejscowego, a w przypadku braku planu niezależnie od decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, podział nieruchomości może nastąpić w celu realizacji roszczeń do części nieruchomości, wynikających z przepisów niniejszej ustawy lub z odrębnych

ustaw. Z przepisu określającego warunki dokonywania podziału nieruchomości służącego wydzieleniu części objętej roszczeniem wynika zatem, że podział ten nie jest reglamentowany postanowieniami planu miejscowego oraz ustaleniami decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu. Stanowi bowiem w głównej mierze sformalizowaną czynność techniczną, **dlatego nie wydaje się dopuszczalne uzależnianie od jej dokonania przysługiwania roszczenia restytucyjnego mającego swoje źródło - jak podkreślił to Trybunał Konstytucyjny w powołanym wyżej wyroku - w przepisach Konstytucji RP dotyczących ochrony własności.**

Zdaniem Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego również z art. 56 oraz z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2012 r. poz. 647, ze zm.) wynika, że przepis art. 1 ust. 2 tej ustawy (wskazujący m.in., że w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym uwzględnia się zwłaszcza wymagania ładu przestrzennego, w tym urbanistyki i architektury), nie może stanowić wyłącznej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz do ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu dla innych inwestycji. Skoro ład przestrzenny nie stanowi w planowaniu przestrzennym kryterium, które mogłoby samodzielnie wykluczyć dopuszczalność zagospodarowania terenu poza planem miejscowym, to tym bardziej wydaje się wątpliwe uznanie tego kryterium w projektowanym art. 214a pkt 5 ustawy o gospodarce nieruchomościami za podstawę wykluczającą realizację roszczenia restytucyjnego na podstawie powołanego wyżej dekretu z dnia 26 października 1945r.

Nie bez znaczenia dla projektowanego art. 214a ustawy o gospodarce nieruchomościami jest również pogląd o braku podstaw do stosowania tzw. przyczyny rezerwowej (causa superveniens) odebrania prawa w przypadku, gdy odmowa ustanowienia prawa użytkowania wieczystego na podstawie powołanego dekretu z dnia 26 października 1945 r. nastąpiła z rażącym naruszeniem prawa, co miałoby powodować obniżenie a nawet wykluczenie odszkodowania, jeżeli nieruchomość spełniała warunki do odebrania jej byłemu właścicielowi na innej podstawie prawnej. Dał temu wyraz m.in. Sąd Najwyższy w wyroku składu siedmiu sędziów z dnia 22 stycznia 2013 r., sygn. akt I CSK 404/11, stwierdzając, że: „Wywłaszczenie nie może być poczytane za przyczynę rezerwową szkody i tym samym na wysokość odszkodowania przysługującego w związku z wydaniem z rażącym naruszeniem prawa decyzji o odmowie przyznania prawa własności czasowej gruntu (art. 7 dekretu z 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy) nie ma wpływu okoliczność, że grunt ten podlegałby wywłaszczeniu.” Pogląd ten wypowiedziany został także w wielu innych orzeczeniach tego Sądu .

Mając na uwadze nasze zastrzeżenia złożone do Pana Marszałka Sejmu Radosława Sikorskiego w piśmie z dnia 13 lutego 2015r., a także zastrzeżenia wskazane powyżej, z uwagi na przepisy Regulaminu Sejmu RP , zwłaszcza art. 34

pkt 7a oraz 8 wnosimy o skorzystanie przez Pana Marszałka Se
obowiązków wynikających z regulaminu Sejmu.

P R E Z E S
ZRZESZENIA DEKRETOWIEC

Aleksander Grabiński

W I C E P R E Z E S
ZRZESZENIA DEK

Ryszard Gr

Zrzeszenie Osób Objętych
Dekretem Warszawskim
DEKRETOWIEC
Stowarzyszenie Zwykłe

Do wiadomości:

1. Biuro Analiz Sejmu
2. Biuro Legislacyjne Sejmu